

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.648 van 3 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Handelend in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2008 in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen Xen X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SAHIN, die loco advocaten P. VANAGT en E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 8 december 2006 een aanvraag in tot vestiging als zelfstandige. Haar drie kinderen, R. V.D.V., J. V.D.V. en D. L., dienen een aanvraag in in functie van hun moeder. Er bevindt zich geen beslissing in het dossier over deze aanvraag.

In het dossier bevinden zich loonfiches waaruit blijkt dat verzoekster tewerkgesteld is in België als uitzendkracht. Verzoekster verricht deeltijdse arbeid vanaf 15 juni 2007, er bevinden zich loonfiches in het dossier voor de periode juni, juli, een deel van augustus, september, oktober, november 2007. Bij het verzoekschrift legt verzoekster overeenkomsten voor uitzendarbeid voor ondermeer voor de maand december 2007. Vervolgens bevinden er zich in het dossier loonfiches voor de periode januari, februari, maart 2008.

Vanaf 1 april 2008 tot en met 30 september 2008 ontvangt verzoekster financiële steun van het OCMW van Genk.

Op 21 april 2008 sluit verzoekster met de VDAB een overeenkomst voor opleiding.

Op 28 april 2008 wordt verzoekster opgenomen in het ziekenhuis als slachtoffer van een ongeval. In het dossier bevindt zich een doktersattest waarin wordt vermeld dat verzoekster om reden van ongeval niet in staat is te werken van 8 mei 2008 tot 30 mei 2008. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een medisch attest van ziekte geldig van 9 juni tot 15 juni 2008, en een medisch attest dat stelt dat verzoekster van 17 juni tot en met 30 juni 2008 onbekwaam is om te werken wegens "verlenging priveongeval".

Op 5 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 augustus 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van v. d. V. J.

(...)

+ v. d. V. R. (...)

+ v. d. V. J. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

In toepassing van art 42 bis van de wet van 15/12/1980 kan er een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien hij/zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene geniet sinds 31.05.2008 een OCMW uitkering van 911, 93 euro en vormt daarmee een onredelijke belasting voor de Belgische overheid.

De kinderen volgen de situatie van de ouders."

Aan verzoekster worden tevens twee bevelen ter kennis gebracht tot terugbrenging van haar kinderen J. en R. V.D.V.

Aan het derde kind, D. L., die meerderjarig is geworden, wordt eveneens een bevel tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Hij vecht deze beslissing aan bij de Raad in de zaak met het rolnummer 30.749.

Op 22 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Aangezien in de bestreden beslissing geheel ten onrechte een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van verzoekster en dat tevens aan verzoekster en haar twee minderjarige kinderen (...) geheel ten onrechte een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dat in de bestreden beslissing, geheel ten onrechte, een einde wordt gesteld aan het recht van verblijf van verzoekster in België om reden dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel van België.

Aangezien verzoekster in België aangekomen is in november 2006 teneinde zich hier te komen vestigen bij haar levenspartner, de heer W.L., geboren te Genk op 02.07.1954, van Duitse nationaliteit, wonende te 3600 Genk, (...).

Aangezien verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft en aldus onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie.

Overeenkomstig art. 40§4 van de Wet van 15.12.1980 het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41 eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij in het Rijk werknemer of zelfstandige is, of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Aangezien verzoekster sedert juni 2007 tot augustus 2007 via (...) hier in België was tewerkgesteld was als arbeidster - schoonmaak, (stuk 3-15 verzoekster)

Aangezien verzoekster vervolgens van september 2007 tot mei 2008 via (...) tewerkgesteld was als polyvalente arbeidster, (stuk 16-41 verzoekster)

Dat in mei 2008 verzoekster slachtoffer was van een verkeersongeval ingevolge waarvan zij tijdelijk werkonbekwaam was van 9.6.08 tot 15.6.08 en van 17.06.2008 tot 30.06.2008. (stukken 42-43 verzoekster)

Aangezien verzoekster na haar verkeersongeval tijdelijk niet in staat was om door arbeid inkomen te genereren diende zij een beroep te doen op een financiële steun van de diensten van het Openbaar Centrum voor maatschappelijk welzijn van de stad Genk.

Dat aan verzoekster met ingang van 31.05.2008 een Ocmw uitkering ten belope van 911, 93 € werd toegekend.

Dat verzoekster hoegenaamd geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van België.

Dat zoals hierboven uiteengezet verzoekster tussen juni 2007 tot mei 2008 via interim tewerkgesteld was.

Dat ingevolge deze beschreven tewerkstelling aan verzoekster een loon werd uitgekeerd waarop sociale zekerheidsbijdragen werden ingehouden.

Dat de gezegde Ocmw uitkering een tijdelijke en provisionele maatregel uitmaakte ertoe strekkende de periode van tijdelijke werkonbekwaamheid van verzoekster te overbruggen.

Dat de bestreden beslissing een verkeerde voorstelling geeft van de werkelijkheid als zou verzoekster een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandsstelsel.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 42 bis §2 van de Wet van 15.12.1980 dewelke bepaalt dat;

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40§4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen ; 1. Hij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Dat zoals hierboven uiteengezet verzoekster ingevolge een verkeersongeval tijdelijk werkonbekwaam was en om die reden een beroep heeft moeten doen op een Ocmw uitkering.

Dat verzoekster haar werk als arbeider haar werk als arbeider heeft hervat van zodra haar letsels ingevolge het betrokken verkeersongeval geconsolideerd waren.

Dat verzoekster op datum van 12.08.2008 een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid heeft aangegaan bij (...), (stuk 44 verzoekster)

Dat verzoekster hoegenaamd geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel in België.

Dat het recht van verblijf van verzoekster aldus geheel ten onrechte werd geweigerd en dat aan verzoekster geheel ten onrechte een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie, onder meer indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verwerende partij stelt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster het volledige leefloon genoot voor een persoon met kinderen ten laste. Gezien het om een

volledige uitkering gaat en niet enkel om een aanvullend leefloon, kan hieruit worden afgeleid dat zij geen werk meer heeft als werknemer of zelfstandige. Verzoekster geeft zelf toe dat zij niet meer werkte en dat haar inactiviteit te wijten was aan een verkeersongeval waardoor zij tijdelijk werkonbekwaam was van 9 juni 2008 tot 15 juni 2008 en van 17 juni 2008 tot 30 juni 2008. Verzoekster oefende dus geen economische activiteit uit als werkneemster of als zelfstandige, zij toonde evenmin aan werkzoekende te zijn en een aannemelijke kans te maken om tewerkgesteld te worden. Derhalve toont volgens verwerende partij het verdienen van een leefloon van 911, 93 euro aan dat verzoekster niet meer viel onder de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen, rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Verzoekster heeft drie kinderen. Met een OCMW-uitkering van 911, 93 euro vormde zij een onredelijke belasting voor de Belgische overheid. Verwerende partij stelt tenslotte dat het attest van de VDAB waaruit blijkt dat verzoekster een beroepsopleiding volgt, aanvaard zou kunnen worden om een verblijfsaanvraag als student te ondersteunen. Deze aanvraag dient dan vergezeld te worden van een attest van ziekteverzekering en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen. Uit het attest van het OCMW blijkt evenwel dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte, derhalve kon de aanvraag op deze manier evenmin met vrucht worden ingesteld.

2.3. Verzoekster zet in het middel uiteen dat zij niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier en uit de nota van verwerende partij blijkt dat verwerende partij verzoekster beschouwde als burger van de Unie die over een verblijfsrecht in België beschikt als werknemer. Over verzoeksters aanvraag als zelfstandige bevindt zich immers geen beslissing in het dossier maar verzoekster werd toegelaten tot verblijf, getuige daarvan is de bestreden beslissing waarbij haar verblijfsrecht officieel werd beëindigd. Verzoekster verbleef dus in België in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster deeltijdse arbeid verrichtte in België vanaf 15 juni 2007 tot en met maart 2008. Vanaf 1 april 2008 ontving zij financiële steun van het OCMW van Genk. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het middel, blijkt uit de stukken van het dossier dat dit reeds gebeurde vanaf 1 april 2008, en dus niet pas vanaf mei 2008 als gevolg van verzoeksters arbeidsongeschiktheid na een ongeval in mei 2008 of op 28 april 2008.

In de bestreden beslissing wordt het verblijf van verzoekster op 5 augustus 2008 beëindigd in toepassing van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van België.

De bestreden beslissing steunt op artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“ § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie (...) indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40 bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (...)

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...).”

Artikel 42 bis maakt in zijn paragraaf 1 een duidelijk onderscheid. Enerzijds kan er een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht indien de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 40, § 4 (dit zijn de drie categorieën EU-burgers vermeld in eerste lid, 1° 2° en 3°) en in artikel 40 bis, § 4, tweede lid (dit betreft de familieleden van de burger van de Unie, zij mogen niet ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk).

Anderzijds (zie het woordje “of”) kan er een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen (dit betreft personen die geen werknemer of zelfstandige zijn maar die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken, en personen die student zijn of een beroepsopleiding volgen) indien de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze voorwaarde is bijgevolg niet van toepassing op EU-burgers die zelfstandige, werknemer, of werkzoekende met een reële kans op tewerkstelling zijn, zoals vermeld in artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster niet meer tewerkgesteld is in België vanaf april 2008. Vanaf die datum ontvangt zij ook een tegemoetkoming van het OCMW. Uit de nota blijkt dat verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekster geen werknemer meer is en evenmin een zelfstandige of werkzoekende: *“Derhalve kan worden gesteld dat het verdienen van een leefloon (...) aantoonde dat zij niet meer viel onder de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° vreemdelingenwet.”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de bewoordingen van artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt echter dat deze reden enkel kan worden toegepast op de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, meer bepaald personen die geen werknemer of zelfstandige zijn maar die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken, en personen die student zijn of een beroepsopleiding volgen en die over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verzoekster behoort tot geen van beide categorieën, want zoals verwerende partij stelt in de nota verbleef verzoekster hier immers als werknemer (artikel 40, § 4, eerste lid, 1°). Bijgevolg is dit onderdeel van de motivering niet deugdelijk.

Dit onderdeel van het enig middel is in de opgegeven mate gegrond. Aangezien dit gegrond onderdeel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wordt het tweede onderdeel van het middel niet meer besproken.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft een middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan

leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.